

(א) [זכמים ל' ז"ק עב].
 חולין כט: לו. קמ"ה. (ב) גי'
 רש"ל רב"א ורש"י גורם
 רבנן. (ג) תרומות פ"ג
 [מ"ח]. (ד) מנחות טו. י"ג.
 זכמים ק"ג. (ה) מנחות ע"א.
 (ו) ע"י מוס' חולין פה. ד"ה
 ואין דנין וכו' מה שהניחו
 כתיב. (ז) [ע"י מוס' יומא
 טו. ד"ה אלא אפילו].
 (ח) חולין ל'. (ט) מנחות
 ור"א. (י) [שמות לד].
 (יא) [לקמן ט"ז]. (יב) [שם].
 (יג) [שם]. (יד) [שמות לד].
 (טו) [שפטים פ"ה]. (טז) כ.
 (יז) [ע"י מוס']. (יח) [ע"י מוס'
 כ"ג]. (יט) ד"ה המשגב.
 (כ) [ע"י מוס' ערפין ה.
 ד"ה אדם יודע שאין ערך
 לפסוח מנח מש כ"ו].
 (כ"א) [ע"י מוס' מנחה ד'.
 ד"ה רבא וכו' דכיוש' יס
 קרא להכשיר].

הגהות הב"ח

(א) יש"י ד"ה וכדכ"א
 כפ"ב דזכמים. י"ב דף ל'
 ע"א.

גלוין הש"ס

בתיב השחטה את הפסח
 על החמץ. ע"י שגת אריה
 וכתשבת פני ידועה מ"א
 סימן י"א.

מוסף רש"י

אינה לשחיטה אלא
 בסוף. אין השחיטה
 קרויה שחיטה אלא כשפסח
 (חולין כ"ט). אין השחיטה
 נקראת אלא לבסוף,
 ונקרא מיה לנען המשגב
 כקדשים חוץ לתקומת
 או חוץ למנוח או
 ממשגב שלא לעמן אינה
 ממשגב אלא אם כן
 חישב כסוף שחיטה (ב"ק
 ג"ג). ישנה לשחיטה
 מהחילה ועד סוף. ול
 כמה דתנן הוא ממשגב
 (ט"ו). מפגלין בחצי
 מתיר. פיגל בקומץ ולא
 בלגונה. שהקמיר קומץ על
 מנת לאכול וזת מן השירים
 מנת למנוח. פיגול (נבחים
 ק"ג). פסול הוא ללא חז
 שלא תמנו לשמו (חולין
 ג'). שלא לשמו. דשחט
 לשם שלמים. חייב. דשחט
 לאחר זמנו קרב שלמים.
 וזה ששחטו שלמים זבח
 כשר הוא (ט"ו). או
 לזורק. הכן הורק (מנחות
 ע"א. מכת"י).

מוסף תוספות

א. וקשה לר' א"ח הכי
 אמר אביי בהא דראי מודה
 ר' מאיר והא הכריז
 בתמורה בפ' יציצד
 מערימין (כ"ו). בנמרה
 פליגי ר' מאיר ור' יוסי
 בחציה עולה ונחציה
 שלמים. מוס' שבת.
 ב. [דן]הא על דעתו
 להוציא בשפתיו יתיר,
 אלא שילוליה היה ידע
 שלא יעלה לא"י אלא היה
 [מכורס]. שס. ג. שלא
 היה מתכוין לומר מה
 שאמר. שס. ד. י"א. תי'
 קראי כתיב חד לא תזבח
 על חמץ דם זבחי ב'פ'
 ואשה המשפטים ואידך לא
 תשחט על חמץ דם זבחי
 ב'פ' כי תשא ומוציא דשנה
 הכותב אין הקובץ נוסל
 בכך וגו'. שס.

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סג.

עין משפט
 נר מצווה

א [מ"י פ"א מהל' פסולי
 המוקדשין הל' י"ז ופ"ד
 מהל' שמיטה הל' י"ג].
 ב כ' מ"י פ"ד מהל'
 תרומות הל' טו
 טו"ע י"ד סימן שלא
 ספק מה:
 כ' ג מ"י פ"ב מהל'
 שמיטה הל' י"א
 סגן לחזן רמא טו"ע
 י"ד סימן ר' ספק ח':
 ד ל' מ"י פ"ג מהלכות
 פסולי מוקדשין הל' ח':
 לא ה' מ"י פ"א מהל'
 ק"פ הל' ה':

רבינו הגנאל

נימא קסברי אחרים אינה
 לשחיטה אלא לבסוף. וכו'
 אמר הריני שוחט למולין
 ולערלים אסוף שחיטה
 קא מכווין דאמר הריני
 שוחט. ואינה לשחיטה
 אלא לבסוף ובסוף שחיטה
 חלו נמולים. ולא אשתיר
 רוחא לערלין למיחל,
 לפיכך הפסח הוא כשר.
 וכדכ"א דאמר עדיין היא
 מהחלוקת. ועיקר דהא
 שמתא דרבא בשחיטת
 קדשים פ"ב דתנן הרי
 זו תמורת עולה תמורת
 שלמים הרי זו תמורת
 עולה דבר ר' מאיר,
 ר' יוסי אמר אם לכך
 נתנוין וכו', איביעא להו
 הרי זו תמורת עולה
 תמורת שלמים לחצות
 מאי. אמר ר' מאיר מי
 אמרי' בהא מודי רבי מאיר
 דכיון דאית ליה רוחא
 מהשתא ועד לחצות חילין
 תריוויהו. או דלמא בהא
 נמי פליגי רבי מאיר משום
 דלאימת חיליא לכי מטיא
 חצות. הא בהריא שעתא
 חיליה לה תמורת עולה
 וליית לה לתמורת שלמים
 רוחא למיחל. אמר אביי
 היא היא, רבא אמר
 בהאי נמי פליגי ר' מאיר
 משום דלאימת חיליא לכי
 מטיא חצות. הרייא עת
 חצות. הא בהריא שעתא
 חיליה לה תמורת עולה
 וליית לה לתמורת שלמים
 רוחא למיחל. אמר רבא
 לעולם קסברי אחרים
 ישנה לשחיטה מתחלה
 ועד סוף ובבבא בלבבו
 למולין ולערלים והוציא
 בפיו לערלים. דלא הספיק
 לומר למולין עד שנגמרה
 השחיטה לערלים. דרבי
 מאיר סבר לא בעינן פיו
 ולבו שרוין. אלא כיון
 שהוציא בפיו ערלים לא
 חיישינן בבה שחייה בלב,
 הילכך פסול. ורבנן סברי
 בעינן פיו ולבו שרוין.
 ומותבי אביי המתכוין
 לומר תרומה ואמר מעשר
 מעשר ואמר תרומה. עולה
 ואמר שלמים. שאני נכנס
 לבית זה ואמר לזה. נתכוין
 לומר שאני נהנה לזה
 ואמר לזה לא אמר כלום
 עד שיהא פיו ולבו שרוין.
 קשיא דהא מתני' לרבי
 מאיר. דהא סתמא היא
 וקיימא לן סתם מתני'
 רבי מאיר. ופריק אביי
 רישא כגון ששחט סימן
 ראשון למולין וסימן שני
 למולין ולערלים דתנכי
 מולין בכולה שחיטה.
 סיפא דאמר סימן ראשון
 לערלים וסימן שני למולין
 ורבי מאיר לטעמיה דאמר
 מפגלין בחצי מתיר. וכיון

וכדכ"א. כפ"ב דזכמים (א) : עדיין היא מחלוקת. גבי תפוס לשון ראשון
 דאפליגי בה ר' מאיר ור' יוסי באומר הרי זו תמורת עולה תמורת
 שלמים הרי זו תמורת עולה דברי רבי מאיר דתפוס לשון ראשון רבי
 יוסי אומר דכריו קיימים דלף בגמר דכריו אדם נתפס ואינעיה לכו

לימא קסברי אחרים (ב) אינה לשחיטה אלא
 בסוף וכדכ"א דאמר רבא עדיין היא מחלוקת
 הילכך הקדים מולין לערלים מולין חיילי
 ערלים לא חיילי הקדים ערלים למולין ערלים
 חיילי מולין לא חיילי אמר ר' רבה לא לעולם
 קסברי אחרים אישנה לשחיטה מתחלה ועד
 סוף והכא במאי עסקינן כגון שגמר בלבו
 לתרווייהו בין למולין בין לערלים והוציא בפיו
 לערלים ולא הספיק לומר למולין עד שנגמרה
 שחיטה בערלים ובהא פליגי דר"מ סבר לא
 בעינן פיו ולבו שרוים ורבנן סברי בעינן פיו ולבו
 שרוים וקסבר ר' מאיר לא בעינן פיו ולבו שרוין
 ורמינהו (ג) המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר
 מעשר ואמר תרומה יאו שאני נכנס לבית זה
 ואמר לזה שאני נהנה לזה ואמר לזה לא אמר
 כלום עד שיהו פיו ולבו שרוין אלא אמר אביי
 רישא דאמר סימן ראשון למולין וסימן שני אף
 לערלים דבסימן שני נמי פתיכי ביה מולין
 סיפא דאמר סימן ראשון לערלים סימן שני
 למולים דבסימן ראשון הא לא פתיכי ביה
 מולין ור' מאיר לטעמיה דאמר (ד) מפגלין בחצי
 מתיר ורבנן לטעמיהו דאמרי (ה) אין מפגלין
 בחצי מתיר: **בתנ"י** (ו) השוחט את הפסח על
 החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף
 התמיד רבי שמעון אומר (ז) הפסח בארבעה
 עשר לשמו חייב ושלא לשמו פטור (ח) ושאר
 כל הזבחים בין לשמן ובין שלא לשמן פטור
 (ט) ובמועד לשמו פטור שלא לשמו חייב ושאר
 כל הזבחים בין לשמן בין שלא לשמן חייב
 חוץ מן החטאת ששחטו שלא לשמה:
גמ' אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם אינו
 חייב עד שיהא החמץ לשוחט או לזורק

לומר נמולים: **המתכוין** לומר תרומה
 שזבל לזה הווי דכריס גבי ההוא דזנין לניכסי'
 ישראל ובעידנא דזנין לא אמר (קדוש דף ט"ט):
 דזנינו וכו' אכל הכא דכריס שזבל הס ומה שהוציא
 שטעה דזנינו (פ'): **וסימן שני** אף לערלים
 חייבי מוציא וכו'. וא"ת
 אי"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא
 סימן ראשון נמולים ולערלים וכן שני
 ראשון אף לערלים אלא ששחט שני לערלים
 סתמא כיון ששחט סימן ראשון נמולים
 סתמא אף לערלים קאמר וכן כשיפא דקמתי
 נמולים פסול אפילו הקדים מולין פסול
 אלא הא קמ"ל דלע"פ ששחט סימן ראשון
 לערלים סתם לא אמרינן כיון ששחט סימן
 גלי אדעתיה דסימן ראשון אף לערלים
 קאמר וכשר: **השוחט פסח** ע"ה החמץ
 עובר בלא תעשה. אומר ריב"ז דהפסח
 כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכ"ז
 דמילתין (פ"ד) תילא כהדיא השוחט את
 הפסח על החמץ צ"ד עובר בלא תעשה
 והפסח עלמנו כשר ויזיל צו ידי חוצות
 פסח: א

לימא קסברי אחרים אינה לשחיטה אלא
 בסוף וכדכ"א דאמר רבא עדיין היא מחלוקת
 הילכך הקדים מולין לערלים מולין חיילי
 ערלים לא חיילי הקדים ערלים למולין ערלים
 חיילי מולין לא חיילי אמר ר' רבה לא לעולם
 קסברי אחרים אישנה לשחיטה מתחלה ועד
 סוף והכא במאי עסקינן כגון שגמר בלבו
 לתרווייהו בין למולין בין לערלים והוציא בפיו
 לערלים ולא הספיק לומר למולין עד שנגמרה
 שחיטה בערלים ובהא פליגי דר"מ סבר לא
 בעינן פיו ולבו שרוים ורבנן סברי בעינן פיו ולבו
 שרוים וקסבר ר' מאיר לא בעינן פיו ולבו שרוין
 ורמינהו (ג) המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר
 מעשר ואמר תרומה יאו שאני נכנס לבית זה
 ואמר לזה שאני נהנה לזה ואמר לזה לא אמר
 כלום עד שיהו פיו ולבו שרוין אלא אמר אביי
 רישא דאמר סימן ראשון למולין וסימן שני אף
 לערלים דבסימן שני נמי פתיכי ביה מולין
 סיפא דאמר סימן ראשון לערלים סימן שני
 למולים דבסימן ראשון הא לא פתיכי ביה
 מולין ור' מאיר לטעמיה דאמר (ד) מפגלין בחצי
 מתיר ורבנן לטעמיהו דאמרי (ה) אין מפגלין
 בחצי מתיר: **בתנ"י** (ו) השוחט את הפסח על
 החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף
 התמיד רבי שמעון אומר (ז) הפסח בארבעה
 עשר לשמו חייב ושלא לשמו פטור (ח) ושאר
 כל הזבחים בין לשמן ובין שלא לשמן פטור
 (ט) ובמועד לשמו פטור שלא לשמו חייב ושאר
 כל הזבחים בין לשמן בין שלא לשמן חייב
 חוץ מן החטאת ששחטו שלא לשמה:
גמ' אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם אינו
 חייב עד שיהא החמץ לשוחט או לזורק

לומר נמולים: **המתכוין** לומר תרומה
 שזבל לזה הווי דכריס גבי ההוא דזנין לניכסי'
 ישראל ובעידנא דזנין לא אמר (קדוש דף ט"ט):
 דזנינו וכו' אכל הכא דכריס שזבל הס ומה שהוציא
 שטעה דזנינו (פ'): **וסימן שני** אף לערלים
 חייבי מוציא וכו'. וא"ת
 אי"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא
 סימן ראשון נמולים ולערלים וכן שני
 ראשון אף לערלים אלא ששחט שני לערלים
 סתמא כיון ששחט סימן ראשון נמולים
 סתמא אף לערלים קאמר וכן כשיפא דקמתי
 נמולים פסול אפילו הקדים מולין פסול
 אלא הא קמ"ל דלע"פ ששחט סימן ראשון
 לערלים סתם לא אמרינן כיון ששחט סימן
 גלי אדעתיה דסימן ראשון אף לערלים
 קאמר וכשר: **השוחט פסח** ע"ה החמץ
 עובר בלא תעשה. אומר ריב"ז דהפסח
 כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכ"ז
 דמילתין (פ"ד) תילא כהדיא השוחט את
 הפסח על החמץ צ"ד עובר בלא תעשה
 והפסח עלמנו כשר ויזיל צו ידי חוצות
 פסח: א

לומר נמולים: **המתכוין** לומר תרומה
 שזבל לזה הווי דכריס גבי ההוא דזנין לניכסי'
 ישראל ובעידנא דזנין לא אמר (קדוש דף ט"ט):
 דזנינו וכו' אכל הכא דכריס שזבל הס ומה שהוציא
 שטעה דזנינו (פ'): **וסימן שני** אף לערלים
 חייבי מוציא וכו'. וא"ת
 אי"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא
 סימן ראשון נמולים ולערלים וכן שני
 ראשון אף לערלים אלא ששחט שני לערלים
 סתמא כיון ששחט סימן ראשון נמולים
 סתמא אף לערלים קאמר וכן כשיפא דקמתי
 נמולים פסול אפילו הקדים מולין פסול
 אלא הא קמ"ל דלע"פ ששחט סימן ראשון
 לערלים סתם לא אמרינן כיון ששחט סימן
 גלי אדעתיה דסימן ראשון אף לערלים
 קאמר וכשר: **השוחט פסח** ע"ה החמץ
 עובר בלא תעשה. אומר ריב"ז דהפסח
 כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכ"ז
 דמילתין (פ"ד) תילא כהדיא השוחט את
 הפסח על החמץ צ"ד עובר בלא תעשה
 והפסח עלמנו כשר ויזיל צו ידי חוצות
 פסח: א

לומר נמולים: **המתכוין** לומר תרומה
 שזבל לזה הווי דכריס גבי ההוא דזנין לניכסי'
 ישראל ובעידנא דזנין לא אמר (קדוש דף ט"ט):
 דזנינו וכו' אכל הכא דכריס שזבל הס ומה שהוציא
 שטעה דזנינו (פ'): **וסימן שני** אף לערלים
 חייבי מוציא וכו'. וא"ת
 אי"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא
 סימן ראשון נמולים ולערלים וכן שני
 ראשון אף לערלים אלא ששחט שני לערלים
 סתמא כיון ששחט סימן ראשון נמולים
 סתמא אף לערלים קאמר וכן כשיפא דקמתי
 נמולים פסול אפילו הקדים מולין פסול
 אלא הא קמ"ל דלע"פ ששחט סימן ראשון
 לערלים סתם לא אמרינן כיון ששחט סימן
 גלי אדעתיה דסימן ראשון אף לערלים
 קאמר וכשר: **השוחט פסח** ע"ה החמץ
 עובר בלא תעשה. אומר ריב"ז דהפסח
 כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכ"ז
 דמילתין (פ"ד) תילא כהדיא השוחט את
 הפסח על החמץ צ"ד עובר בלא תעשה
 והפסח עלמנו כשר ויזיל צו ידי חוצות
 פסח: א

בקומץ רבי מאיר אומר פיגול והכמים אומרים אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר, ורבנן כיון דתתיכי מולין בהאי שחיטה אין מפגלין בחצי מתיר. וקומץ דבמפגלין בחצי מתיר אכלין בוריקה מדרבא בשם ר' יוחנן שחטו לאוכליו לזרוק דמו שלא לאוכליו כשר. ועשה משעה ראשונה כמי ששחטו לאוכליו ושלא לאוכליו. רבי שמלאי אתא לגבי רבי יוחנן אמר ליה אלפני הגדה, אמר ליה מסורת בידינו מאבותינו שלא ללמד הגדה לא לבבלים ולא לבני דרום שהן גסי הרוח ומיעטי התורה, ואהא נהרדעי ודר בדרום, ועוד מעט קטן. **בתנ"י** השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה שנאמר לא תזבח על חמץ דם זבחי. לא תשחט על חמץ דם זבחי. רבי יהודה אומר אף התמיד מדרתיב וכו'. רבי שמעון אומר הפסח בארבעה עשר לשם פסח חייב, שלא לשמו כיון שנפסל אינו עובר עליו משום שוחט על חמץ דשחיטתו לאו שחיטה היא וכן שאר דבריו זה כללם. אמר רבי שמעון בן לקיש לעולם אינו חייב עד שיהא חמץ לשוחט או לזורק,